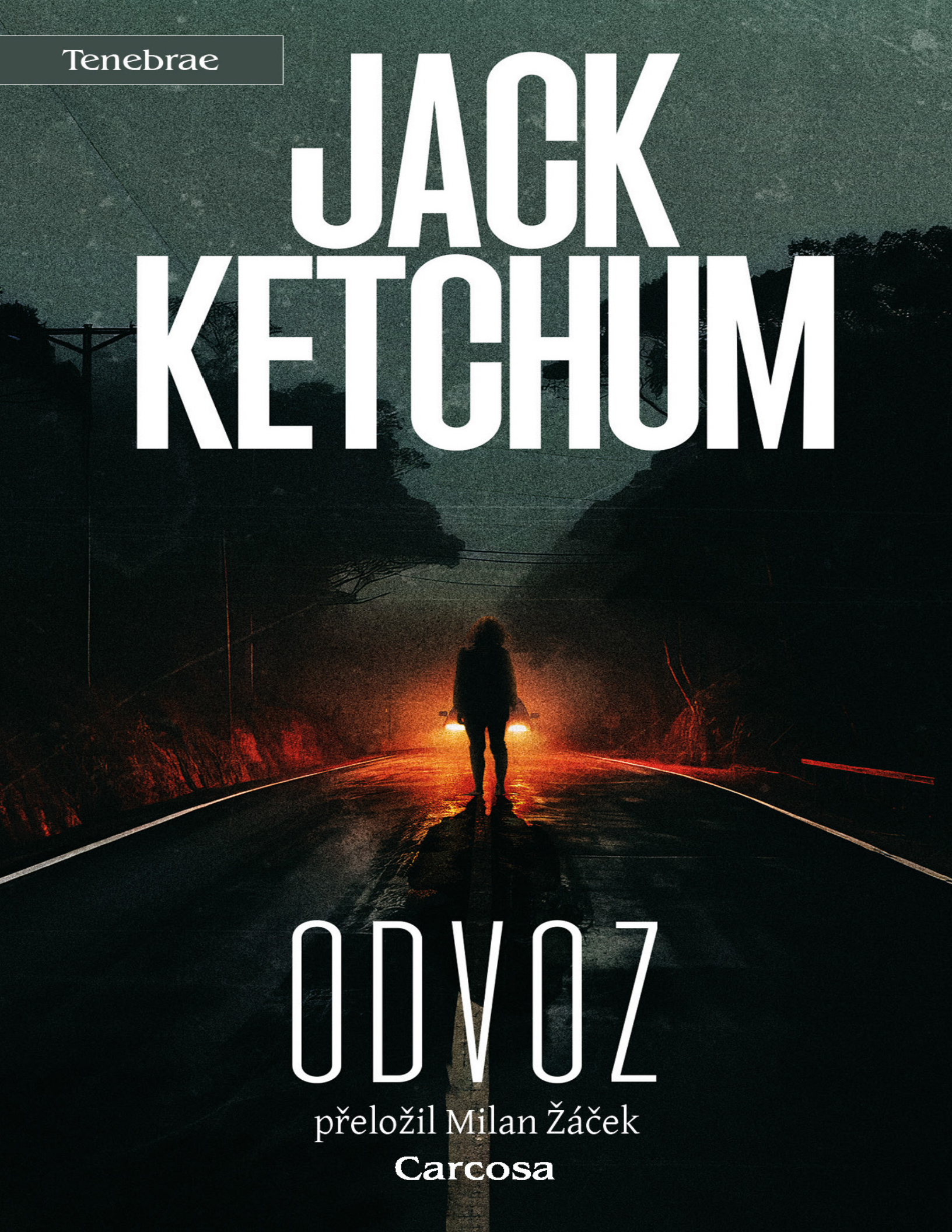

Tenebrae

JACK KETCHUM

A person is walking away from the viewer down a dark, wet road at night. The road is illuminated by the headlights of a car that is just ahead of them, creating a strong orange glow. The person's reflection is visible on the wet pavement. The background is dark with some trees and a utility pole visible on the left.

ODVOZ

přeložil Milan Žáček

Carcosa

JACK KETCHUM

ODVOZ

Copyright © Dallas Mayr, 2001
Překlad (translation) © Milan Žáček, 2026
Obálka (jacket illustration) © Radu Muresan
Grafická úprava obálky (jacket layout design) © Carcosa
Czech edition © Carcosa – Tatiana Žáčková, 2026
Carcosa, Kroměříž, 2026

ISBN 978-80-88662-19-8 (tištěná verze)

ISBN 978-80-88662-46-4 (EPUB)

ISBN 978-80-88662-47-1 (MOBI)

ISBN 978-80-88662-48-8 (PDF)

Všechna práva vyhrazena!

Ten den stál za pendrek ještě předtím, než se jí pokazilo auto.

V noci usnula za stolem v pracovně a ze spánku ji vytrhl sen, v němž Micah Harpe, ten stočtyřicetikilový pořízec, proráží panoramatické okno a zasypává ji střepy, pak naráží do jejího pracovního stolu, až se do všech stran rozlétávají papíry a nedopalky cigaret, načež se rozchechtá, zašklebí se na ni a zeptá se: *Nějakej problém, paní právní zástupkyně?* A to nenadálé probuzení s ní ještě chvíli cloumalo, jako by seděla na vzpínajícím se volkovi.

Potom za ní ze sprchy přišel Alan s ručníkem kolem těla a s papírovou složkou v ruce, kterou pohodil na odkládací stolek, a poprosil ji, aby mu zítra všechna akta k projednávanému případu připomněla. Jistě, Alane, jasná věc. Trvalo mu celé dvě minuty, než ji *opravdu* uviděl, bledou jako stěna, a pak ještě jednu, než se jí zeptal, co se stalo.

„Něco se mi zdálo,“ odpověděla.

Sklouzl pohledem na stůl posetý písemnostmi.

„To tady sedíš celou noc?“

Zívla a přikývla.

„A co teda? Jak to šlo?“

„No, když to shrnu, myslím, že bez Micaha Harpea jsem nahraná.“

„To jsem ti mohl říct i já.“

„Můžu maximálně poukazovat na důkazní nouzi.“

Sledovala ho, jak si ručník přehazuje přes rameno a odchází směr kuchyně.

„No jo. Chceš kafe? Já ho potřebuju jako sůl.“

„Chci se vyspat. Sakra, a taky chci případ, co můžu vyhrát.“

„Spokoj se s tím kafem.“

Později spolu se státním zástupcem Miltonem Wendtem stanula před soudkyní Irmou Fosterovou – a vedli další úžasně ubohou konverzaci.

„Vaše ctihodnosti,“ namítala, „my netvrdíme, že se můj klient toho dne u Willisových nevyskytl. Byli to staří přátelé a nic nebránilo

tomu, aby se tam objevil. Obžaloba uvádí, že můj klient v domě byl, a my připouštíme, že to odpovídá skutečnosti. Ale byl tam i Velkej a nic nena–“

„Velkej?“ Soudkyně Fosterová se na ni zadívala přimhouřenýma očima.

„Micah Harpe, vaše ctihodnosti, starší bratr obžalovaného.“

Soudkyně pohledem sklouzla k Arthuru „Malýmu“ Harpeovi na lavici obžalovaných. *Když se to tak vezme, Arthur dneska vypadá docela k světu*, pomyslela si Janet. *Každopádně lepší už to nebude*. Na sobě měl nový konfekční oblek z Burton's, boty si vyleštil ve vestibulu soudní budovy. Ale Janet stejně věděla, co soudkyně ve skutečnosti vidí – vypaseného, nezdravě bledého venkovského vykuka, který je pozoruje s výrazem idiota. Doufala jen, že si zas tou gumou na konci tužky nebude páčit z uší maz.

„Velkej a Malej?“ zeptala se soudkyně.

„Ano, vaše ctihodnosti.“

„Panebože.“

Pokusila se přejít k věci.

„Obžaloba nepředložila žádné věcné důkazy, které by naznačovaly, že za vraždy těch dvou lidí je odpovědný můj klient, a nikoli, jak tvrdíme my, bratr mého klienta, a to bez jeho vědomí nebo součinnosti. Proto navrhuji, aby byl můj klient obžaloby zproštěn.“

„Vždyť se přiznal, paní obhájkyňe,“ povzdechl si Wendt.

„Přiznání mezitím vzal zpět a za střelce označil Micaha. To přiznání bylo vynucené, a sám to dobře víte. Policie ho vyslyšela přes dvaadvacet hodin. Jen proto, že jeho bratra nemohla najít.“

„A najít ho pořád nemohou.“

„To prostě není pravda, vaše ctihodnosti.“

To už si povzdechla i soudkyně. „Pojďme to projednat mimo soudní síň.“

V kanceláři soudkyně Fosterové si Janet vedla asi tak, jak se očekávalo. Přelíčení bylo naplánováno na pondělní dopoledne. Víkend měla na přípravu. Ale na přípravu čeho? Toho malého

křiváka rozhodně nehodlala nechat svědčit. Doufat mohla nanejvýš v to, že zpochybní výpovědi vyšetřovatelů, kteří měli na starost výsledky, nebo se jí podaří nějaký zázračný šachmat při závěrečné řeči. Moc nadějně to nevypadalo. Harpe se přiznal, že Josepha a Lilian Willisovy zastřelil brokovnicí při drogovém kšeftu, který se mu vymkl z ruky, a tím to haslo. Na chodbě to ale ještě naposledy zkusila s Wendtem.

„Mělo se to odložit,“ řekla. „Nikdy to nemělo dojít až k soudu.“

„No tak, Janet. Nevíme, jestli zrovna tam Velkej vůbec je.“

„A ty nevíš, že tam není.“

„Nikdo ho tam nelokalizoval. Nelokalizoval ho tam s jistotou ani jeho bratr. Co chceš, aby ti policajti udělali? Nezapomeň na *pravděpodobnou příčinu*, proboha. Na tom pozemku jsme byli už šestkrát. To místo je vyzbrojený tábor – zašívárna pro polovinu psychopatů v tomhle státě. Ale každá zbraň na tom místě je registrována na konkrétního majitele. Víš, jak tomu tam místní říkají.“

„Vím. Díra ve zdi.“

„Přesně tak. V srdci našeho klidného addertonského okresu se nám vylíhnuli Butch Cassidy a Sundance Kid. Ale pořád je to soukromý majetek. Ti chlapi mají vliv. Mají prachy. Hodně prachů. A úklidovou četou, která se zbavuje postradatelných snad nejlíp v celých Státech. A my nemáme pravděpodobnou příčinu.“

„On tam je. A ten zločin spáchal on.“

Odmlčela se, otevřela aktovku a vytáhla druhou složku shora. Podala ji Wendtovi. „Podívej se na to.“

„Velkej a jeho policejní záznamy. Četl jsem to.“

„Přečti si to znova. Zatčení za žhářství, znásilnění, ozbrojenou loupež, další znásilnění – tentokrát muže, anální –, vraždu, pokus o vraždu, napadení...“

Uvědomovala si, že zvyšuje hlas, až se začal rozléhat téměř prázdnými chodbami a už upoutal pozornost několika lidí. Bylo jí to ale jedno.

„Můžeš s tím něco udělat, Miltone. Můžeš je tam pro něj poslat.“

Wendt zavrtěl hlavou. „Kdyby to tak šlo. Podívej, Janet, nikdo neříká, že Velkej je milej kluk. Dokonce i připustím, že to mohli udělat společně. Ale jde o to, že už máme tvýho kluka. Takže si

myslím, že ho prostě smážnu, jestli ti to nevadí.“

Steakovou restauraci Turtle Brook Inn zalévalo osvětlení výlučně jantarového odstínu, obložená byla tmavým táflováním, stoly byly z tmavého dřeva a židle měly vínově červené čalounění – podnik se netajil romantickými ambicemi. Bylo půl osmé v pátek večer a obsazená nebyla ani polovina stolů a ani polovina baru, což tady v severní části státu New York svědčilo o fundamentální absenci skutečného blahobytu.

Janet měla z poloviny vypitou druhou sklenku vína, když se konečně objevil Alan. Nemělo smysl mu něco vyčítat. Alan měl prostě zpoždění. Takový je život.

„Tak jak?“ zeptal se.

Jako obvykle. Napila se vína.

„Alane, někdy umíš být k uzoufání nudný. Víš to?“

„Nešlo to dobře.“

„Ne, nešlo.“

Natáhl k ní přes stůl ruku a stiskl jí prsty. On sám je měl teplé a suché, ale s jistým sebezapřením musela uznat, že jí jeho dotyk pokaždé poskytne určitou útěchu.

„Miluju tě, zlatíčko.“

„Alane, vždyť ty mi sakra zahýbáš.“

„To neznamená, že tě nemiluju. S tím případem si starosti nedělej. Něco vymyslíš. Poslyš, dneska přespím v bytě ve městě. Hned ráno musím sepsat místopřísežné prohlášení. Nevadí ti to?“

„Ne, nic se neděje.“

Za jeho zády se k nim začala blížít mladá, hezká a blondátá servírka.

„Mně ano,“ řekl. „Mně to vadí. Možná jsem někdy k uzoufání nudný, ale vím o jednom nebo dvou sexuálních zločinech, které jsme ještě nespáchali a které bych dnes večer rád vyzkoušel.“

Servírka ztuhla.

„To nic,“ obrátila se na ni Janet. „Pracuje u soudu.“

Byla na cestě domů, když se její Ford Taurus začal zvláště chvět, načež vypověděl službu, zrovna když zdolával vrchol kopce na tmavém úseku dvoupruhové okresní silnice číslo 605 severovýchodně od Mevillu. Podařilo se jí sjet na krajnici a auto se pokusila znovu nastartovat, ale zapalování na ni jen vřísklo jako vzteklá kočka. Vystoupila na černý asfalt, do teplé a klidné měsíční noci. Dole a daleko na druhé straně údolí viděla světla jediné farmy. Přešla před kapotu, pak ke kufru a pak se oběma směry rozhlédla do prázdna.

Už skoro týden si chtěla obstarat nový mobilní telefon.

Tohle bude chvíli trvat, pomyslela si.

A taky že trvalo.

Uplynulo téměř dvacet minut, kdy tam jen stála, kouřila jednu winstonku za druhou, poslouchala žáby a cvrčky a vážně uvažovala o tom, že se vydá pěšky k farmě, když konečně spatřila pár světél, která se pohybovala na sever, směrem k ní. Ulevilo se jí, ale zároveň ji sevřely obavy. Blesklo jí hlavou, proč ji ksakru nenapadlo vybrat z kufru montážní páku, když ještě měla příležitost. Bylo by fajn mít ji na sedadle, kam by na ni v případě potíží dosáhla přes okno.

Zvlášť když se v měsíčním svitu vyloupily obrysy pick-upu s dřevěnou korbou.

To už ale bylo příliš pozdě.

Vzpomněla si na jeden starý vtip: *Jaký je rozdíl mezi fajn chlapíkem a buranem? Fajn chlapík hází prázdné pивní láhve na korbu pick-upu – buran je vyhazuje z okna.*

Doufala, že narazí na toho prvního.

Přelily se přes ni kužely reflektorů. Pick-up si při své záchraně nepředstavovala. Vůbec ne. Přesto na něj zamávala.

A auto projelo kolem, jako by se nechumelilo.

„Panebože!“ zvolala.

Nemohla tomu uvěřit. Kde bere tu drzost?

Udělala čelem vzad a přeběhla před svůj taurus. „Ty kreténe!“ zakřičela.

Pick-up zpomalil.

Zastavil.

Zůstal stát s brumlajícím motorem asi deset metrů od ní.

Sakra, pomyslela si. Tos posrala. Určitě tě slyšel. Ještě si tu podělanou

páku vezmi. Začala se přehrabovat v kabelce, přičemž sledovala kabinu stojícího auta a siluetu muže uvnitř, čekala, až se otevřou dveře na straně řidiče a rozsvítí se světlo, což bude znamenat, že se chystá vystoupit, a bůhví za jakým účelem. Modlila se, aby se auto prostě dalo do pohybu a odjelo ke všem čertům, nato vytáhla klíčky, a zatímco hledala ten správný, zamířila ke svému kufru. Když se poté pick-up dal do pomalého pohybu a začal k ní couvat, zadní světla se na ni upírala jako žhnoucí oči.

A pak ji najednou znovu zasáhlo jasné světlo a někde za ní se ozvalo dlouhé a hlasité troubení.

Otočila se a uviděla kombík, který se k ní pomalu přiblížil, vzápětí najel vedle jejího taurusu a zastavil, a když se podívala na pick-up, všimla si, že ten se mezitím znovu rozjel – tentokrát dopředu, tentokrát *správným* směrem. Uvnitř kombíku se naklonila silueta řidiče a otevřela dveře na straně spolujezdce, Janet uviděla, že za volantem sedí žena, která se na ni usmívá, a do auta málem okamžitě naskočila.

„Bože! Díky!“

„Není zač. Chcíplo vám auto, co?“

Zavřela dveře. „Ten pick-up. Šel po mně.“

„Opravdu? Pěknej hajzl. Chcete ho pronásledovat?“

„To ne, panebože.“

„Jste si jistá?“

„Jsem si jistá.“

„Dobře. Tak odsud prostě odjedeme.“

Janet se na řidičku podívala. Žena přibližně v jejím věku. Těsné džíny a těsná světle žlutá blůzka s krátkými rukávy, bez podprsenky, dlouhé vlasy stažené v mohutném tmavém ohonu. Na každém prstu pravé ruky měla prsten a na obou zápěstích jí viselo nejméně šest náramků z bižuterie. Hezký, výrazný profil, možná trochu moc řasenky, ale přesto, pomyslela si, svým způsobem docela atraktivní. A pak se k ní ta žena otočila, a když odjížděly, znovu se usmála, a ona zahlédla ten trošku křivý levý řezák.

„Marion? *Marion Laneová?*“

Ted' se na ni zase upřeně podívala žena za volantem.

„To se mi snad zdá! Janet, že? Janet... moment, nic mi neříkej. Nic mi neříkej! To snad není pravda... momentíček... Harrisová? Janet

Harrisová!“

„Těsně vedle. Morrisová.“ Janet se usmála.

„Morrisová! Bydlelas...?“

„Na Plainfield Street.“

„Správně, Plainfield Street! Tam, kde měli lidi prachy. Sakra, pořád je tam mají. Bože! Tyjo, kdo by to byl řek?! Ježíši, jak dlouho už to je?“

„Od střední? Dlouho. Hodně dlouho.“

„Ne, vážně... Myslím, že už to musí bejt tak...?“

„Sedmnáct let.“

Zasmála se. „Proboha, sedmnáct let. Sedmnáct zatracenejch let! Víš, jak je to dlouho? Sakra, kolik nám bylo? Když jsme maturovaly? Osmnáct? Vždyť to je půlka života!“ Znovu se uchichtla. „Sakra! Myslím, že na tohle potřebuju panáka,“ výskla Marion. „Možná pár panáků.“

Lehce plácla Janet přes sukni. „Hele, fakt tě moc ráda vidím!“

„Já tebe taky. Ani nevíš, jak moc. Ten chlap mě začínal děsit.“

„Na toho šmejda zapomeň. Jednou si vybere špatnou ženskou, chápeš, jak to myslím? Kam jedeme?“

„Znáš Ellsworth Road? Kousek za městem? Tam teď bydlím.“

„Jasně že znám. Žádný problém.“

Sledovala, jak jim silnice odplouvá pod koly. Odmlka v hovoru byla jen chvilková, ale přesto se v duchu ošila. Marion na střední škole moc dobře neznala. Pohybovaly se v naprosto odlišných kruzích. Ona mířila jednoznačně na vysokou. Marion ne. Ráda by zjistila, jestli se tam i tak dostala, ale usoudila, že ptát se na to, alespoň prozatím, by nebylo taktické.

„Poslyš. V tý přihrádce je ještě půl flašky.“ Marion ukázala do prostoru pod palubní deskou. „Nahnal ti ten úchyl strach? Otevři ji a klidně si přihni. Je to dobrý na nervy.“

„Ne, díky.“

„Ale no tak.“

„Vážně. Jsem v pohodě.“

„Seš si jistá?“

„Ano, opravdu.“

„Tak ji vyndej aspoň pro mě, jo?“ Opět se zasmála. „Sedmnáct let! Ježíši!“

Opravdu to udělat nechtěla. Nejen že to bylo protizákonné, ale bylo to také nebezpečné jako čert. Následky řízení pod vlivem alkoholu viděla nesčetněkrát. Byla s nimi obeznámená dost na to, aby věděla, jaká je to nehorázná hloupost. Ale Marion jí v téhle chvíli zachraňovala krk, a to víc než jedním způsobem. A žádný alkohol v jejím dechu zatím necítila, takže tohle by mohl být její první hlt. Nelegální to být nepřestávalo, ale řekla si, že se nic nestane, pokud ji nechá si přihnout jenom jednou, možná dvakrát. Stiskla tlačítko na přihrádce a dívala se, jak se vyklopila dvířka a uvnitř se rozsvítilo světylko.

Uviděla plochou půllitrovou láhev Kentucky Bourbon. A za ní revolver ráže .22.

Když se Ray Short opřel na židli a elegantně vytáhl peněženku z kapsy plandavých džínů kolemjdoucího sobotního kovboje, Emil Rothert měl skoro dopité páté pivo a byl právě tak opilý, aby se na Raye doopravdy nezlobil za to, že s peněženkou nad stolem mává jako s nějakou podělanou trofejí, rty roztahuje v úsměvu a domáhá se Emilova uznání, a podle všeho i Billyho. To vše, i když ho mohl vidět barman nebo kdokoli z pětice chlapů sedících u baru nebo čtveřice hráčů vzadu u kulečnických stolů. Doopravdy se nezlobil, ale přesto ho to vytočilo.

Nesměl ale Rayovi křivdit. Komu čest, tomu čest. Prsty měl opravdu obratné.

„Schovej tu věc,“ prohodil.

„Jo, sakra, Rayi, chceš, aby nás tady zabásli?“ přidal se Billy.

Rothert si povzdechl a zavrtěl hlavou. Billy ho někdy bavil, ale někdy taky ne.

Někdy si myslel, že Billy Ripper je vesmířan, co se teprve učí vypadat jako člověk.

Rayův úsměv zvolna vyprchával. „Chlapi, s váma není vůbec žádná prdel.“

„Jsme ožralí, Rayi. Co od nás chceš?“ Dopil pivo. „Dám si ale ještě jedno. Teď platíš ty.“

Sledoval Raye, jak přechází k baru. Po jeho levé straně seděl

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Odvoz**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.